

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: I.Y., Ev. č. X, narozený ..., státní příslušnost Tuniská republika, t.
č. v X
Zastoupený obecným zmocněncem Organizací pro pomoc
uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170
34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. OAM-9/LE-LE05-LE26-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 5. 5. 2018.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný v jeho případě nedostatečně odůvodnil nevyhnutelnost uložení opatření, které je svou povahou omezením osobní svobody. Žalobci byla stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „zařízení“) dle aplikovaného ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
3. Žalobce byl toho názoru, že v jeho případě nejsou naplněny podmínky k zajištění podle tohoto zákonného ustanovení, neboť žádost o azyl nepodal pouze s úmyslem vyhnout se realizaci správního vyhoštění, byť jí podal v době svého zajištění za účelem správního vyhoštění. Na situaci žalobce je specifické zejména to, že již v minulosti na území České republiky legálně pobýval, neboť byl státním příslušníkem občana Evropské unie, přičemž na území pobýval v rámci řízení o žádosti o přechodný pobyt. V daném období proto neměl žalobce žádný důvod o mezinárodní ochranu žádat a svou pobytovou situaci považoval za vyřešenou. Když pak v dalším období došlo k zániku tohoto pobytového oprávnění, je pravdou, že žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal ihned, ale udělal tak až po tom, co nastala potřeba legalizace pobytu na území ČR, a to konkrétně po zajištění žalobce cizineckou policií. Takový postup žalobce by ale neměl sám o sobě být důvodem pro jeho zajištění a žalovaný by měl i tak své rozhodnutí odůvodnit tak, aby v něm bylo možno spatřit důvod, pro který má být osobní svoboda žalobce omezena po tak dlouhou dobu.
4. Žalobce dále uvedl, že v podané žádosti o mezinárodní ochranu navíc tvrdil zcela konkrétní důvody, které ho vedly k opuštění země původu a k podání žádosti o mezinárodní ochranu (v napadeném rozhodnutí jsou uvedeny na str. 2 a 3). Tyto důvody samy o sobě jsou důkazem, že žádost žalobce není účelová ve smyslu §46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a že žádost byla podána s úmyslem dosáhnout mezinárodní ochrany, nikoliv jenom zabránit realizaci správního vyhoštění. Navíc je potřeba z logiky věci poukázat na fakt, že prakticky každá žádost o udělení mezinárodní ochrany má za cíl zabránit ukončení pobytu na území ČR, pročez je o ní možno říct, že byla podána s takovým úmyslem. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu by ale - z logiky věci, neboť jde o důvod pro omezení osobní svobody - nemělo postihovat každou žádost o mezinárodní ochranu, ale mělo by se týkat jistého specifického typu žadatelů o mezinárodní ochranu, kterých důvodem pro podání žádosti je toliko (zákonná díkce „pouze“) úmysl zabránit realizaci správního vyhoštění. Příklad žalobcův takovým případem podle jeho názoru není.
5. Žalobce byl navíc názoru, že v jeho případě zde není důvod pro zajištění taktéž z důvodu, že již v minulosti na území ČR pobýval celou řadu let a žalovaný měl s ohledem na to zvážit ve vztahu k němu možnost méně invazivního opatření. Místo toho žalovaný přistoupil rovnou k omezení osobní svobody žalobce na téměř maximální dobu zajištění 110 dnů, aniž by pro to byly v rozhodnutí uvedené dostatečné důvody. Odůvodnění délky zajištění působí na žalobce zcela genericky, bez vazby na individuální okolnosti případu a důvody pro nemožnost uložení zvláštních opatření jsou taktéž uvedeny natolik obecně, že postrádají vazbu na případ žalobcův. Žalovaný nedostatečně docenil aktu, že napadeným rozhodnutím zasahuje do základního práva fyzické osoby na osobní svobodu, pročez by mělo takové rozhodnutí dosahovat zcela jiných kvalit odůvodnění a individuální specifikace důvodů pro takový postup.
6. Závěrem žalobce uvedl, že ke dni podání žaloby je nadále zajištěn v ZZC Bálková, přičemž žalovaný byl po celou dosavadní dobu v minimálním kontaktu se žalobcem.

Žalobce se správním orgánem spolupracuje a svým jednáním nezavdává důvod k předpokladu, že by se žalovaným nespolupracoval po svém propuštění.

7. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve svém **vyjádření k podané žalobě** konstatoval, že žalobce byl dne 12. 1. 2018 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že byl dne 10. 1. 2018 předán ze Spolkové republiky Německo poté co byl kontrolován v autobuse do Francouzské republiky a prokázal se cestovním dokladem s uděleným výjezdním příkazem platným do 6. 9. 2016 a jiné oprávnění k pobytu nepředložil. Dále bylo zjištěno lustrací v příslušných evidencích, že jmenovaný byl v minulosti žadatelem o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU, jeho žádost byla dne 30. 5. 2015 zamítnuta a dne 7. 4. 2016 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, jelikož zde pobýval bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Toto řízení bylo dne 13. 5. 2016 zastaveno, protože žalobce byl v té době rodinným příslušníkem občana ČR, a byl mu udělen výjezdní příkaz s platností od 6. 8. 2016 do 6. 9. 2016. Manželství žalobce s občankou ČR bylo následně rozvedeno dne 21. 11. 2016. Ode dne 7. 9. 2016 tedy žalobce nebyl držitelem platného víza nebo povolení k pobytu na území ČR, dle informačních systémů Policie ČR se ale minimálně v období 10. 12. 2016 až 12. 12. 2016 a následně 15. a 16. 12. 2016 na území ČR prokazatelně zdržoval. Z těchto důvodů byl žalobce zajištěn, bylo mu rozhodnutím uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.
9. Dne 15. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. K tomuto správní orgán dále konstatoval, že žalobce měl možnost požádat o mezinárodní ochranu již na konci roku 2016, nikoliv až v lednu 2018, kdy již byl na území České republiky více jak rok bez pobytového oprávnění což i sám musel vědět a přesto svoji pobytovou situaci začal řešit až po svém zajištění a nikoliv po rozvodu svého manželství v roce 2016. S ohledem na tyto skutečnosti správní orgán považoval námitky žalobce za nedůvodné, jelikož tento měl a mohl svůj nelegální pobyt na území řešit již v roce 2016, což neudělal a vědomě na území České republiky pobýval bez pobytového oprávnění. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomíná, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti též odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V tomto správní orgán také odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 41Az 17/2016 ze dne 31. 08. 2016: „*Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo podle § 16 odst. 1 písm. b) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a „účelovou žádostí“, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o*

mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.“ K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvádí, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě jmenovaného účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. V podrobnostech žalovaný odkazoval na napadené rozhodnutí o zajištění.

10. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledával žalovaný jako nedůvodné, a proto žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli ústní jednání k projednání věci do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
12. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
13. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je

dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

16. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu. Nadto ze správního spisu doplňuje, že do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 10. 1. 2018 žalobce mj. uvedl, že se v roce 2010 v Tunisu potkal s paní J. H. a dne 9. 2. 2013 spolu v Tunisku uzavřeli manželství. Pokračoval, že do ČR přijel poprvé v roce 2014 na základě platného schengenského víza a bydlel s manželkou v jejím bytě v Praze. Tvrdil, že požádal o přechodný pobyt za účelem sloučení s manželkou, jeho žádost ale byla zamítnuta, a během této doby také začali s manželkou mít neshody. Proto odjel na rok a půl do Francie za sestrou. Uvedl, že během jeho nepřítomnosti manželka požádala o rozvod manželství, jejich manželství bylo rozvedeno a poté, co se o této skutečnosti dozvěděl, vrátil se z Francie a snažil se manželku přesvědčit, aby rozvod zrušila, ona na něm ale trvala. Dodal, že v této době bydleli na společné adrese v Praze, ale pouze jako přátelé. Dále žalobce sdělil, že dne 7. 4. 2016 byl zajištěn cizineckou policií v Praze, bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění a dostal výjezdní příkaz. Uvedl, že po ukončení rozvodového řízení dostal poslední výjezdní příkaz, na který vycestoval do Francie za svou sestrou. Připustil, že neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu ve Francii, přičemž u sestry pobýval 6 měsíců a poté se vrátil zpět do Prahy. Doplnil, že při této cestě ho dne 18. 12. 2017 kontrolovala policie v Německu, dostal do pasu razítko o vyhoštění a následující den byl propuštěn. Poté dle svých slov odcestoval vlakem do Prahy do bytu bývalé manželky, aby si odvezl osobní věci, a pobýval zde asi 14 dní. Sdělil, že dne 9. 1. 2018 chtěl opět odcestovat do Francie za svou sestrou. Připustil, že si je vědom, že svým opakovaným neoprávněným pobytem porušuje zákony ČR, i přes to ale neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu.
17. Nejprve se soud zabýval, zda v posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pro použití předmětného ustanovení je nezbytné kumulativní splnění tří podmínek, přičemž k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, čj. 1Azs 328/2016-28). Soud při svém posuzování především zohlednil závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4Azs 9/2017-31: „*Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.)*.“ V této souvislosti soud také poukazuje na skutečnost, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle předmětného ustanovení není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48)
18. Soud shledal, že žalovaný náležitě formuloval a odůvodnil ony objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, když vzal na str. 3 a násl. napadeného rozhodnutí v úvahu dosavadní pobyt žalobce na území zemí EU od roku 2014; podání žádosti až po 4 letech svého pobytu na území ČR (i když se žalobce mohl volně pohybovat a dostavit se na

příslušné místo k podání žádosti o mezinárodní ochranu), a to teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců; porušování právního řádu, a to především tím, že se pohyboval po území ČR bez oprávnění, poté, co mu byla jeho žádost o přechodný pobyt zamítnuta. Tím, že se pohyboval po území i jiných států EU (Francie, Německo), bez toho aniž by se snažil si do těchto zemí zabezpečit legální vstup a pobyt na jejich územích; založil svou žádost o mezinárodní ochranu na skutečnostech, jež mu musely být známy již dříve, před jeho zajištěním. Soud se se závěrem žalovaného o účelovosti žádosti ztotožnil zejména kvůli nerespektování správního vyhoštění a jeho pobytu a pohybu na územích zemí EU bez pobytového oprávnění.

19. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani to, že žalobce přicestoval do ČR na základě platného schengenského víza, a že zde v průběhu řízení o jeho žádosti o přechodný pobyt pobýval legálně. Žalobce věděl, že mu pobytové oprávnění nebylo uděleno již v roce 2016. Byl si vědom toho, že není oprávněn k pobytu na území ČR a že jedinou překážkou jeho vycestování bylo to, že je rodinným příslušníkem občana ČR a že po rozvodu jeho manželství bude povinen opustit území ČR. Žalobce ovšem na nic z toho nehleděl, opakovaně cestoval z ČR do Francie za svou sestrou, přičemž ani na území této země neměl nijak vyřešen svůj pobytový status.
20. Pokud žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve z důvodu, že k tomu neměl žádný důvod, neboť na území ČR pobýval legálně, soud poukazuje na to, že podmínkou aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je, že dotýčný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Klíčová je ona možnost, a tu žalobce měl již od roku 2014, kdy na území ČR přicestoval poprvé. Navíc žalobce si byl jistě vědom, že od 16. 5. 2016 není ani v pozici žadatele o přechodný pobyt za účelem sloučení s manželkou. Soud je přesvědčen, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu spíše z důvodu legalizovat si na území ČR svůj pobyt než z obavy o svou osobu, která by v jeho případě odůvodňovala aplikaci § 12 a násl. zákona o azylu.
21. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že byly naplněny zákonné předpoklady pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, že bylo tedy nutné rozhodnout o jeho zajištění, přičemž byl také naplněn účel zajištění spočívající v zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění, jak byl formulován rozsudkem Nejvyššího správního soudu 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016 – 48.
22. K námitce žalobce, že ve vztahu k němu měl správní orgán zvážit méně invazivní opatření než je zajištění jeho osoby, soud uvádí, že ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout ani závěry již shora zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 1Azs 349/2016-48: „*Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla*

možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“

23. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se týkala neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4-5 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr, k němuž žalovaný dospěl. Těmito okolnostmi byly neoprávněný pobyt žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a pobytového oprávnění; nerespektování povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie; podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až v okamžiku svého zajištění, kdy však byly dány důvody se domnívat, že žádost byla podána účelově; nerespektování právních řádů zemí EU; vysoká pravděpodobnost, že v případě uložení zvláštního opatření žalobce vycestuje z ČR a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
24. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. S takovýmto posouzením se soud ztotožnil.
25. Pokud žalobce argumentuje tím, že v podané žádosti o mezinárodní ochranu uvedl zcela konkrétní důvody, které ho vedly k opuštění země jeho původu a tyto důvody jsou důkazem, že žádost žalobce není účelová, potom soud k tomu uvádí, že pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele postačuje, kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zákona o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), a o níž se vede samostatné řízení, musí být rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou. Proto i když žalobce podal žádost, která musí být správním orgánem meritorně projednána, neznamená to, že by žalobce neměl být v daném případě zajištěn. Soud opakovaně uvádí, že byly splněny podmínky pro jeho zajištění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) s tím, že jeho žádost o mezinárodní ochranu soud shledal účelovou.
26. Ve vztahu k délce trvání zajištění soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že odůvodnění doby zajištění vycházelo z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů, spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení. Žalovaný tedy nepřekročil a nezneužil meze správního uvážení, v rozhodnutí zohlednil individuální okolnosti případu a zajištění bylo uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Odůvodnění doby zajištění, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, navíc nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví.
27. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvážil všechny podmínky zajištění účastníka řízení podle národních předpisů, evropského práva i aktuální judikatury. Zhodnotil všechny

důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měl na zřeteli základní zásady správního práva.

28. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. února 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně